

[Birgitte Oxdam.]

ner. Jeg tvivler mere på, om fremskridts-partiets frembringender skal tjene dette formål eller kun til forøget brug af tryk-svæerte.

Grethe Philip (RV):

Forespørgselen drejer sig om et af de aller-mest ømtålelige menneskelige forhold, vi overhovedet kender, nemlig spørgsmålet at tvangsfjerne et barn fra sit hjem. Jeg er af den opfattelse, at disse tvangsfjernelser er nødvendige. Vi har dem kun, som det er blevet oplyst af socialministeren, i et meget begrænset antal, og det finder jeg er godt, men jeg tror desværre, det stadig er nødven-digt, at vi har mulighed for at tvangsfjerne et barn.

Jeg behøver ikke her nærmere at udpens-le, at det selvfølgelig må ske under fuldt betryggende vilkår, at der ikke må være nogen vilkårlighed, og at man under fjer-nelsen må benytte sig af forskellig sagkund-skab, både psykologisk sagkundskab, social sagkundskab og juridisk sagkundskab. Det er noget, der alt sammen er nedfældet i selve lovgivningen og giver den retsbeskyttelse, vi må kræve.

I øvrigt er det jo i denne sag bemærkelses-værdigt, at der igennem tiderne har været en skiftende opfattelse af, om et barn under alle omstændigheder praktisk taget burde være hjemme, eller om det på et måske for-holdsvis tidligt tidspunkt, hvor man så, der var problemer, ville være ønskeligt, at bar-net blev fjernet fra sit hjem.

Det er mit indtryk, at man igennem de senere år i stigende grad har fået den opfat-telse, at hjemmet skal være ganske overor-dentlig dårligt, for at det kan være rimeligt at fjerne barnet hjemmefra, for at det kan være et gode. Det er vel også sådan, at et barn nu, så vidt mig bekendt, ikke nogen sinde fjernes hjemmefra, fordi familien le- ver under dårlige økonomiske forhold, fordi det er et fattigt hjem. Man er helt klar over, at der er så mange værdier i hjemmet, at det ikke er økonomien, der spiller en rolle; det er andre ting, der spiller en rolle.

Men som sagt er der igennem tiderne no-get forskellig opfattelse af det, og vi kan vel i hvert fald heller ikke se bort fra, at i mange tilfælde vil en institutionsanbringelse eller anbringelse i et privat plejehjem være at

foretrække for barnet, fremfor at blive i sit eget hjem.

Jeg tror, at disse sager rundt omkring i børneværnene er blevet behandlet overor-dentlig omhyggeligt. I hvert fald fortæller de oplysninger, jeg har fået fra mennesker, der har siddet i børneværnene, om, hvor mange møder de har haft, og hvor omhyggeligt de er gået frem. Men naturligvis kan det ikke undgås på sådan et felt, som vi her taler om, at der kan være forskel fra børneværn til børneværn. Det skulle være mærkeligt, om der ikke var det. Det er jo sådan, hele vort demokrati er opbygget, og dér, hvor vi læg-ger beslutningerne ud i de kommunale in-stanser, sidder forskellige mennesker, og der kan måske i ensartede sager træffes for-skellige beslutninger. Men så har vi jo anke-muligheden, vi har den sociale ankestyrelse, vi har domstolene, som skal kunne rette ind, hvor der er tale om, at vi er ved at få en for forskellig praksis.

Vi er ved at gå ind i en ny fase med den nye sociale bistandslov, hvor disse beslut-ninger lægges over fra børneværnet til soci-aludvalget. Efter at man ved det sidste kommunalvalg helt overvejende har ladet børneværnene sammensætte af personer, der i forvejen sidder i socialudvalgene, tror jeg ikke, at det vil komme til at give de store ændringer. Jeg er da på den anden side af den opfattelse, at vi naturligvis bør følge meget nøje, hvad der sker efter den æn-dring, der foregår med ikrafttrædelse af bistandsloven. Derfor er jeg også glad for den undersøgelse, socialministeren sætter i gang, og jeg går ud fra, at den vil vare nogen tid, så vi også får nogle erfaringer for, hvad der sker, når det bliver socialudvalgene, der overtager disse sager.

Ét punkt vil jeg gerne nævne, og det er spørgsmålet om hvorvidt forældrene dels med den gældende lovgivning, dels med bi-standslovens regler i tilstrækkelig grad får hjælp under de drøftelser, der finder sted i første fase allerede i børneværnet. Der er jo regler om, at de kan få en bisidder, og det er mig også bekendt, at man i meget høj grad er indstillet på samtaler med forældre-ne i forvejen, så de er helt klar over, hvad det er, der skal ske i det møde, de skal til sammen med børneværnet. Alligevel er der måske dér et punkt, vi skulle se lidt nærmere på, om man i højere grad skulle sige, at